

Cam așa poate fi exprimat groso modo bilanțul echipei Rapid în sezonul trecut, nemulțumirile nefiind altceva, pentru jucători și antrenori, decât NEREUȘITELE lor, iar pentru marea masă a suporturilor acestei formații AMĂRĂCIUNE, DEZILUZII. Toamna ce- nășie, scursă, cu firave schipiri de soare pe ulița rapidistă, a venit într-un moment cind toată lumea aștepta de acum, după cistigarea TITLULUI DE CAMPIONI, împlinirea a noi și noi promisiuni. Gaoanele cucerite trebuiau onorate cu apariții de prestigiu. Așa e de cind lumea. Dar s-a întimplat altfel!

Știi prea bine cum a debutat a cincizecea ediție a campionatului. Cu lovituri de trăznet pentru fero-viari (desigur nu numai pentru ei), ale căror gânduri se îndreptau și spre botezul meciurilor din „Cupa campionilor europeni.” Nici o victorie acasă, după 7 etape și, paradoxal, 5 puncte cistigate în deplasare. Rapid, pur și simplu, s-a bălăbanit pe picioare, a mers dintr-o extremă în cealaltă. De la etapă la etapă evolua parca cu totul altă echipă, cind aproape de ceterle ei posibilități, cind confuz în ciuda faptului că cei doi V.S. (Valentin Stănescu și Victor Stănescu) apelau la formula standard care produsese „miracolul” dorit de aproape patru decenii și jumătate de la înființarea popularului club.

Amestec de înfumurare și ușurință cu o anume stare de neputință și irascibilitate nervoasă, toate acționind pe fondul unei destul de evidente oboseli fizice și psihice — iată fața Rapidului toamnei 1967.

La un moment dat, alb-vișinii au lăsat campionatul pe planul doi, toată echipa îndreptându-și atenția spre întîlnirile internaționale care o așteptau în C.C.E. Mare greșeală, întrucît etalonul pregătirii și al calității jocurilor trebuiau să fie în primul rînd jocurile din campionatul divizionar. De altfel cele patru întîlniri disputate în C.C.E. nu au făcut altceva decît să reliefeze într-un fel starea de spirit rapidistă. La Plovdiv, giuleștenii au jucat slab cu Trakia și au pierdut; returul la București a fost însă memorabil — 120 minute de joc îndrăcit, fără menajamente. Cu Juventus s-a întimplat invers: la Torino au jucat bine și n-au primit decît un gol care anunța o mare performanță — calificarea primei echipe românești în sferturile de finală ale acestei competiții de prestigiu. După cum se știe, iubitorii fotbalului din țara noastră n-au avut parte însă de o asemenea bucurie. Lipsa de luciditate, jocul neașteptat de slab al unora dintre jucători (Dumitriu II, mai ales, Jama-schi, Dinu etc), nervii care au pus stăpînire pe toată echipa i-au făcut pe feroiari neputincioși în fața dirzei echipe juventiste.

Cu această partidă și cu eșecul de la Craiova, bucureștenii încheiau absolut, nu prea onorabil, toate socotelile sezonului rece. Nu prea onorabil deoarece Rapid a pierdut pe teren propriu nu mai puțin de 9 puncte, fenomen rar înființat în palmaresul unei echipe divizionare A. Nici măcar noile promovate nu-și permit să facă o asemenea risipă de puncte.

O anchetă fulger printre actorii gazonului:
„CARE E MOTIVUL NEREUȘITELOR ECHIPEI?”

Desigur că la analiza activității unei echipe, de un real folos sînt și părerile jucătorilor. În fond, ei sînt interpreții principali ai rolurilor și opiniile lor, mai mult sau mai puțin obiective, pot să devină firul conducător în cercetarea unor anumite stări de lucruri. La întrebarea „Care-i motivul nereușite-

lor echipei?” au răspuns telegrafic:

Motroc: Starea de euforie care ne-a cuprins după cistigarea titlului, automulțumirea, ușurința în tratarea jocurilor.

Năsturescu: Am simțit oboseala în picioare; în atac toate echipele știu cum jucăm.

Ionescu: Oboseala psihică, automulțumirea.

Ionescu: Titlul ne-a înfumurat puțin; prea multe greșeli personale.

Greavu: Oboseala nervoasă, lot restrîns, din care motiv unii au căpătat o anumită uzură.

Jama-schi: Obosiți psihic, suprasolicitată unora.

Răducanu: Cind jucăm acasă sîntem prea siguri de noi.

Codreanu: Se simțea nevoia unui concediu; nu știm să ne descurcăm în fața apărărilor aglomerate.

Dumitriu II: Vacanță insuficientă; de aici starea de nervozitate; nouă, atacanților, nu ne convin apărările betonate.

Motivări și motivări, multe din ele plauzibile.

De acord cu ele, dar despre a-fitea altele nici un cuvînt. Și, slavă domnului, se mai găsea cîte ceva de spus. Poate că Jama-schi era dator cu un răspuns referitor la viața particulară dezordonată pe care o duce uneori și care, implicit, afectează randamentul său în echipă; Răducanu ar fi trebuit să vorbească de neseriozitatea sa la antrenamente și jocuri; din partea lui Dumitriu II așteptam ca el să dea tonul unei autocritici cu privire la cum și cît se pregătes-te la antrenamente, cît și cum muncește în timpul jocului. Dar el s-a limitat să ne aducă aminte că mai mereu a fost accidentat. Bar, oare, această fragilitate nu este cumva o consecință a „menajării” la antrenamente? În sfîrșit, unii puteau să se refere și la un alt aspect foarte important — este vorba de spiritul de colegialitate, de respect și prietenie, care dă sudura sufletească unei echipe, îi dă tăria necesară atingerii unui obiectiv sau depășirii unui punct critic. Jucătorii rapidiști au făcut dovada că pot fi ca o familie. Alfel n-ar fi putut să insiste, cu atîta tenacitate, patru ani și ceva pînă cind au cistigat titlul de campioni. Dar în toamnă s-a înregistrat, cu diferite prilejuri, o atmosferă rece între unii jucători, ba au ajuns să se apostrofaze pe terenul de joc sau să se insulte reciproc pentru te miri ce greșeli. Urmarea: disciplina de joc a slăbit iar coeziunea echipei în ansamblu a fost zdruncinată, în folosul adversarului.

Toate acestea îndeamnă la reflecții din partea tuturor factorilor începînd cu jucătorii și pînă la conducerea secției și a clubului.

„BLITZ — DIALOG” CU VALENTIN STĂNESCU

— Cum apreciezi turul parcurs de echipă?

— Nesatisfăcător! Cea mai mare deziluzie, firește, e ratarea calificării în sferturile de finală ale C.C.E.

— Motivul nemulțumirilor?

— Superficialitatea, lipsa de seriozitate, viața nesportivă a unor jucători, lot restrîns, forma necorespunzătoare etc, etc.

— Cei mai buni jucători ai turului?

— Motroc, Ionescu. Restul n-au depășit media notei de 6.

— Speranțe?

— Putem să depășim punctul critic în care ne aflăm. Am mai demonstrat-o și altă dată. Dorim din inimă să contribuim la creșterea calitativă a fotbalului nostru dar aceasta este implicit condiționată de niște deziderate ar-zătoare vehiculate mult în presă: transformările de structură organiza-torică privind înființarea clu-

burilor de fotbal, încheierea contractelor cu jucătorii s.a.m.d.

CITEVA APRECIERI ASUPRA JOCULUI COMPARTIMENTELOR.

1. APĂRAREA: Cu mici excepții, n-a mai fost punctul forte al echipei. Destule ezitări și greșeli de marcaj și plasament. În turul campionatului trecut ea a primit 11 goluri, iar acum 17. Numai Motroc și oarecum Greavu au fost pe linia normală de plutire. Dan, excesiv de nervos și impulsiv antrenînd în acest virtej întreaga echipă. Lupescu sub nivelul la care s-a consacrat în echipă. Parcă a devenit și el irascibil.

2. MIJLOCAȘII: În mare parte, nereușitele echipei sînt o conse-cință a jocului la mijlocul terenului. Pase greșite cu nemiluita acțiunile de atac sînt prea lent concepute și oarecum după un anumit tipic deja cunoscut. De exemplu Dinu îl caută mereu pe Dumitriu și viceversa, sau Jama-schi pe Ionescu și viceversa. Schematismul acesta în jocul mijlocașilor nu poate în nici un caz să determine apariția unor elemente noi-sur-priză în atac și ca atare adversarul nu-și face prea multe probleme în apărare.

3. ATACUL: Eficacitatea lui este în vizibilă scădere. Un singur indiciu grăitor: înaintașii centrali au marcat în 13 meciuri doar 8 goluri (cîte 4 de fiecare), în timp ce în turul campionatului trecut numai Ion Ionescu avea la activ douăsprezece goluri, din cele douăzeci realizate de echipă.

Secretul „cuplului” a fost total elucidat astfel că Rapid a contat mai mult pe acțiunile luate pe cont propriu și în acest caz procentul de periculozitate la poartă a fost infim. Aportul extremelor insuficient de palpabil. „Cărăușii” au obosit.

SPICUIRI DIN SCRISORILE SUPORTERILOR

ONORIU TIBERIU MOȘNEAG — TÎRNAVENI: „M-am bucurat nespus de mult cind echipa mea preferată a cistigat pentru prima oară titlul de campioană a țării. Dar, vai, acest succes i-a cam amețit pe băieți, pe unii i-a făcut să umble cu nasul pe sus. După cîte știu laurii victoriei obligă întotdeauna la mai mult. Nu-i așa?”

VIORIEL BOBAN — BUCUREȘTI: „În prima parte a campionatului unii jucători au dovedit ori că nu sînt suficient de pregătiți, ori că sînt obosiți din cauza suprasolicităților. De ce oare antrenorii n-au încercat și alte elemente tinere, care au stăt pe tușă? Dacă și pe viitor lucrurile vor decurge așa, să nu mire pe nimeni că aceștia își vor căuta loc în altă parte. Apropo de Obles-menco, Kraus, Marian și Adrian Popescu etc.”

ȘERBAN I. CODREANU — PLOIEȘTI: „Sînt de acord că echipa are și unele circumstanțe pentru evoluția sinuoasă avută în toamnă. Ea și-a mai revenit în ultimele etape dar Rapid nu a mai fost formația pe care am aplaudat-o în trecutul campionat. Toate compartimentele au fost dezarticulate — exceptînd poate meciul cu Trakia. Un semn de ingrijorare îl constituie talentatul dar și prea răsăfatul Dumitriu II. Dacă nu greșesc, el a avut cel mai slab sezon de cind joacă. Nu cumva, Niki, ești prea puțin exigent față de posibilitățile tale?”

MARIN MOVILEANU — STAȚIUNEA EXPERIMENTALĂ GREACA, regiunea București: „Personal, nu sînt mulțumit de evoluția rapidiștilor. Situația lor în clasament nu-i deloc roză. Fero-viarii au făcut multe greșeli în jocuri. Nimeni nu poate pretinde că și-a făcut de deplin datoria. N-o să insist asupra unor probleme care privesc direct pe antrenori ci îmi permit doar cîteva sugestii: Răducanu să lase fumurile deoparte, Dan să-și stăpînească nervii, Dumitriu II să muncească mai mult în teren, Ionescu să nu mai promită dușini de goluri ci să înscrie, iar conducerea echipei să aibă în vedere și REZERVELE”.

ION MARINESCU — BUCUREȘTI: „Compartimentele echipei n-au funcționat la unison întotdeauna au existat momente care au făcut notă discordantă în jocul de ansamblu al giuleștenilor: pase greșite, marcaj necorespunzător, imprecizie la poartă, incetineală în inițierea acțiunilor ofensive. E adevărat, Rapid a avut și realizări bune. Dar, așa cum se obișnuiește, e mai rațional să discutăm întii laturile negative din jocul echipei pentru ca ele să nu se repete în retur. Apreciez că Rapid are în lotul său multe elemente talentate, cu certe posibilități de afirmare. O singură condiție se pune: jucătorii să înțeleagă că fără o pregătire temeinică, fără voință, ambiție și seriozitate nu pot realiza succesul din trecutul campionat”.

ISTORIC

Anul acesta, echipa feroviară va sărbători patru decenii și jumătate de la înființarea sa. Ea se numără printre cele mai vechi fruntașe ale fotbalului românesc, legată prin mii de fire de car-tierul de la Podul Grant. În cartea de onoare a clubului sînt înse-rate sumedenie de fapte și evenimente care marchează succint drumul parcurs de giuleșteni, lăta pe cele mai importante:

● O serie de jucători de valoare au apărut culorile clubului de-a lungul anilor. Iată-i pe cei mai cunoscuți dintre ei: Bobec, Svetcovski, Boros, Wetzer II și III, Roșculeț, Auer, Baraiki, Sipoș, Vintilă, Rășinaru, Dan Gavrilăscu, Bogdan, Negru, Petrica Rădu-lescu, Lengheriu, Silivă, Mihăilescu, Ghiurțan, Filote, Fl. Tană-sescu, Lungu, Urechiatu, Costea, Mari, Apolzan, Fr. Zavoda, Suru, Marian, V. Stănescu, Macri.

● Au antrenat echipa: Auer, Baraiki, Markos, Steinbach, Braun, Ronay, Lengheriu, Roșculeț, Tacuș, Ghiurțan, Mihăilescu, Ure-chiatu, Marian.

● „Epoca de aur” a Rapidului (1936—1942), cind a cistigat de 7 ori „Cupa României” — de 6 ori consecutiv.

● Feroviarii au fost prezenți în toate edițiile diviziei A, cu excepția anilor 1952 și 1955, cind au jucat în B.

● Participări în competiții internaționale: „Cupa europei cen-trale”, „Cupa Balcanică” (pe care a cistigat-o odată), Campionatul internațional feroviar (USIC — anul acesta a ajuns în finală) și „Cupa campionilor europeni”.

● Clubul dispune de un stadion cu o capacitate de 18 000 locuri, cu un teren gazonat și de un alt teren cu zgură; are 4 echipe de juniori și 170 de pîici, de pregătirea cărora se ocupă antrenorii Costea, Mihăilescu, Sococ, Macri, Belțan, Matei și Cristescu.

● Adresa clubului: Calea Giulești — telefon 17.03.01.

ATENȚIE LA REZERVE!

Dacă nu mă înșel, cindva s-a mai atras atenția asupra unor conse-cințe ale dezinteresului față de schimbul de miine al echipei. Este un mare succes că de 4 ani și ju-mătate Rapidul a folosit, cu puțină excepții, același lot de jucători. Stabilitatea a determinat cistigarea titlului, dar tot ea poate să influ-ențeze negativ evoluțiile viitoare ale echipei. Oamenii sînt oameni; anii încep să-și pună pecetea pe mișcările din teren; perioadele de oboseală datorită suprasolicitări-lor se sînt acut. Antrenorii tre-buie să fie mai curajoși în promo-varea tinerelor talente. Nu de alta dar Rapid ar putea fi și ea în postura critică, zbuciumată, de ta-tonări și încercări prin care a tre-cut Steaua sau prin care Dinamo trece la ora actuală. Și atunci va fi destul de greu să restabilești

echilibrul pierdut. Cind te bazezi pe ceva precis, șocul este foarte ușor suportabil, dar dacă nu ești în posesia valorilor concrete ale jucătorilor pentru că i-ai ținut pe tușă, cum te descurci?

Se pare că cei doi antrenorii ai echipei vor înțelege mai bine a-cest imperativ în anul care a în-ceput. La prima sedită de antre-nament a anului, jucătorilor li s-a spus franc: principiul nostru că-lăuzitor în retur va fi de neclînt-it — cel mai bun va fi preferat în echipă, indiferent cine va fi.

Rezervele își dădeau coate (Bungău, Neagu, Ștefan, Costea Bădoi, Petreanu, Dumitru și alții).

Stelian TRANDAFIRESCU

LOTUL ECHIPEI

Necula RĂDUCANU: născut în comuna Vlădeni, raionul Fetești regiunea București. 1946: are 1,89 m. 89 kg. pro-vine de la echipa bucureșteană Flacăra roșie. A jucat o-dată în echipa națională A.

Marin ANDREI: Tirgoviste. 1940: 1,80 m; 76 kg; Metalul Tirgoviste. A jucat de 3 ori în echipa națională A.

Nicolae LUPEȘCU: Bucu-rești. 1940, 1,78 m, 72 kg, Fla-căra roșie București. A jucat un meci în echipa națională A.

Ion MOTROC: București. 1937, 1,76 m, 72 kg, de la e-chipa de juniori a Rapidului, a jucat apoi la C.P.C.S. și Di-namo București. A făcut parte de 2 ori din echipa națională A.

Dan COE: București. 1941, 1,83 m, 82 kg, echipa de ju-niori a Rapidului. Este maestru al sportului și a jucat de 30 de ori în echipa națională A.

Ilie GREAVU: Sibiu. 1937, 1,65 m, 64 kg. A jucat la Lo-comotiva Sibiu și C.P.C.S. Este maestru al sportului și a făcut parte de 19 ori din echipa națională A.

Constantin DINU: București. 1943, 1,66 m, 62 kg, de la e-chipa de juniori a Rapidului.

Constantin JAMA-SCHI: com. Călinești-Argeș, 1945, 1,78 m, 75 kg. A jucat la Fălticeni, Dinamo Bacău și Viitorul București.

Constantin NĂSTURESCU: Giurgiu. 1940, 1,65 m, 65 kg. A jucat la Dunărea Giurgiu și C.F.R. Roșiori. De 3 ori inter-național A.

Emil DUMITRIU: București. 1942, 1,73 m, 64 kg. A jucat în echipa de juniori a Rapidului, la C.P.C.S., Minerul Lupeni și Viitorul București. Are la activ 4 meciuri în echipa națională A.

Teofil CODREANU: Bucu-rești. 1941, 1,70 m, 66 kg. A jucat la Steaua (juniori) și TAROM; o singură dată în echipa națională A.

Ion IONESCU: București. 1938, 1,74 m, 71 kg. A jucat la TAROM și Știința București. Este maestru al sportului, 21 prezențe în echipa națională A.

Vasile ȘTEFAN: București. 1948, 1,72 m, 70 kg, de la e-chipa de juniori a Rapidului.

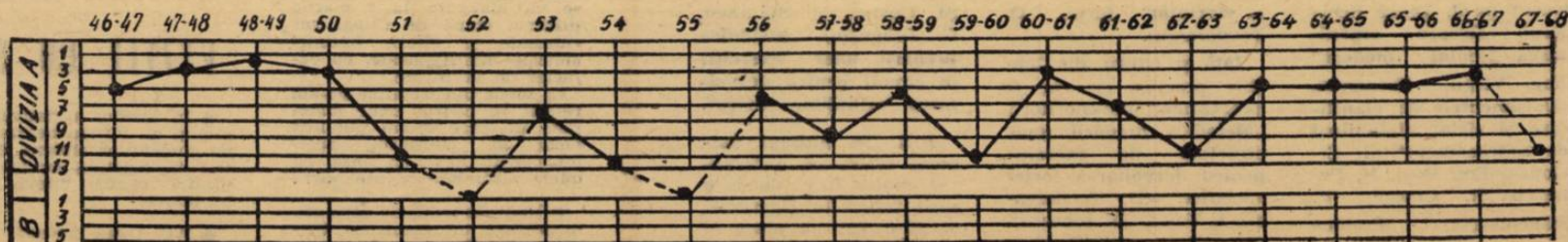
Alexandru NEAGU: Bucu-rești. 1948, 1,76 m, 65 kg, de la echipa de juniori a Rapi-dului.

Savu COSTEA: București. 1947, 1,77 m, 69 kg, de la e-chipa de juniori a Rapidului.

Ion POP: București. 1947, 1,70 m, 66 kg, a jucat la Fla-căra roșie București și Di-namo Pitești.

Nicolae BĂDOI: București. 1948, 1,74 m, 64 kg, de la e-chipa de juniori a Rapidului.

ALȚI JUCĂTORI DE PERSPECTIVĂ DIN PEPINIERA PROPRIE:
Octavian PLOSCARU, Ma-rian PETREANU, Ion DUMI-TRU, Iosif STRAT.

Participarea echipei Rapid în cele două divizii